

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **U. K.**, nar.,
stát. přísl. Ukrajina,
bytem v ČR,

zastoupena advokátem Mgr. Markem Čechovským,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti

žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2020, č. j. CPR-18159-5/ČJ-2019-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ze dne 28. 1. 2020, č. j. CPR-18159-5/ČJ-2019-930310-V240, jímž bylo zamítnuto její odvolání a byla změněna část výroku rozhodnutí č. j. KRPA-403742-29//ČJ-2018-000022-ZAM ze dne 10. 4. 2019, tak, že doba, po kterou nelze jmenované umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 16 měsíců. Ve zbylé části bylo uvedené rozhodnutí potvrzeno.

2. Žalobkyně namítá porušení § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), rozhodnutí je podle ní též v rozporu s § 119a odst. 2 zákona č. 329/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný se dle žalobkyně nedostatečně zabýval jejími odvolacími námitkami, neodstranil zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost rozhodnutí, dále proto vytýká žalovanému, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné.

3. Žalovaný podle žalobkyně nedostatečně zkoumal skutkový stav, čímž došlo k porušení § 3 správního řádu. Nezjistil také všechny skutečnosti svědčící v její prospěch a neprospěch, jak měl učinit dle § 50 odst. 3 správního řádu, neboť důkladně šetřil pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobkyně. Žalovaný nedbal, zda přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu a zda byly šetřeny oprávněné zájmy osob, kdy porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

4. Nedostatečně zjištěný skutkový stav měl zapříčinit zmatečnost rozhodnutí, kdy žalovaný postupoval na základě svých domněnek, zejména pokud jde o zkoumání zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Na základě vágně zjištěného skutkového stavu si žalovaný ani nemohl učinit adekvátní přehled o možných dopadech rozhodnutí. Největším pochybením podle žalobkyně bylo, že se žalovaný nezabýval vztahem k matce, která disponuje povolením k trvalému pobytu. Tento vztah nelze nahlížet optikou, že matka se po určitou dobu nacházela v zemi původu, kde pečovala o nezletilého syna žalobkyně a není ani podstatné, že se matka v době zadržení žalobkyně nenacházela na území ČR. I když je žalobkyně zletilá, bude rozhodnutím významně zasažen její vztah s matkou. Zásadní pochybení žalobkyně spatřuje v nedostatečném posouzení dopadů do soukromého a rodinného života jí samotné, ale též její rodiny. Žalovaný tyto dopady nevyhodnotil dostatečně a jeho postup byl v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

5. Rozhodnutí o vyhoštění na dobu 16 měsíců je podle žalobkyně naprosto nepřiměřené a přetrhává veškeré její vazby. Adekvátním přitom bylo rozhodnutí o opuštění území. Podle žalobkyně není posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života otázkou správního uvážení, nýbrž aplikací neurčitého právního pojmu. Odkázala na judikaturu, dle které pokud jsou dány důvody pro zastavení řízení z důvodů nepřiměřenosti do rodinného a soukromého života, není na místě rozhodnout jinak než řízení opětovně zastavit.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

7. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti:

8. Na základě úředního záznamu ze dne 25. 10. 2018 byla téhož dne žalobkyně zastižena v hotelu, kde pracovala jako pokojská. Z předložených dokladů bylo zjištěno, že žalobkyně nedisponovala potřebným oprávněním pro výkon pracovní činnosti v ČR. Zároveň bylo nepochybné, že v hotelu pracuje, neboť měla na sobě pracovní oblečení a právě prováděla úklid pokojů. Dané prokazuje též fotografie žalobkyně, jež je součástí spisu.

9. Do protokolu žalobkyně uvedla, že si je vědoma, že nemá pracovní povolení. V srpnu 2018 žádala o české pracovní vízum, zatím ale nevěděla, zda jej obdrží. Její matka je aktuálně na Ukrajině a měla ji ohledně toho informovat. Žalobkyně potvrdila, že věděla, že na území ČR není oprávněna pracovat. Dále uvedla podrobnosti ohledně výkonu pracovní činnosti. V hotelu pracovala asi dva roky, dvakrát v roce jezdila na Ukrajinu. Pobývala zde a pracovala na základě polských víz. V ČR konkrétně bydlela na adrese matky, která zde má povolen trvalý pobyt. V ČR žije ještě teta žalobkyně. K dotazu, zda by vycestování mohlo znamenat nepřiměřený zásah do rodinných vazeb, žalobkyně uvedla, že možná, pokud jde o vztah k její matce. Je rozvedená, na Ukrajině má syna, o kterého se stará její matka, popřípadě prababička, pokud je matka v ČR. Žalobkyně potvrdila, že vycestuje dobrovolně, není jí známa žádná překážka, která by vycestování mohla bránit.

10. Dne 23. 11. 2018 bylo vydáno závazné stanovisko č. ZS45469 se závěrem, že vycestování žalobkyně je možné. Správní orgán dovodil, že žalobkyni při návratu nehrozí nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Aktuální bezpečnostní situaci v Ivano-Frankovské oblasti je natolik uspokojivá, že umožňuje její bezpečný návrat. Nejedná se ani o zranitelnou osobu a vycestováním žalobkyně by nedošlo k porušení mezinárodních závazků ČR.

11. Žalobkyně následně žádala o překvalifikování správního řízení na řízení o opuštění území. Na území ČR má oba rodiče, kteří zde mají povolen trvalý pobyt, rovněž je matkou nezletilého syna, o kterého pečuje jako samoživitelka.

12. Rozhodnutím správního orgánu ze dne 10. 4. 2019, č. j. KRPA-403742-29/ČJ-2018-000022-ZAM, bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, přičemž doba po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 3 roky. Počátek běhu doby byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, současně byla žalobci stanovena doba na vycestování z České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný shledal, že výjimka z vízové povinnosti se nevztahuje na případy, kdy cizinec v ČR vykonává výdělečnou činnost, v takovém případě je zapotřebí mít oprávnění k pobytu, které však žalobkyně nepředložila. Žalobkyně taktéž nedoložila ani povolení k zaměstnání. Správní orgán uzavřel, že k naplnění předmětné skutkové podstaty došlo tím, že žalobkyně pracovala bez povolení v hotelu jako pokojská. Dobu 3 roky považuje správní orgán za adekvátní vzhledem k povaze jednání žalobkyně. Správní orgán přihlédl jako k přitěžující okolnosti, že žalobkyně nemá žádné oprávnění, na základě kterého by mohla v ČR pracovat, a dále, že tuto činnost vykonávala po dobu dvou let. Polehčující okolností bylo, že se jednalo o první porušení právního řádu ČR. Také doba k vycestování byla stanovena dostatečně. K dopadům rozhodnutí na soukromý a osobní život žalobkyně správní orgán shrnul, že na území ČR má matku a tetu, dále poukázal na to, že na území

Ukrajiny má nezletilého syna, o kterého se sice stará jeho babička, případně prababička, avšak je to především žalobkyně, kdo by se měl na jeho výchově primárně podílet.

13. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítla, že rozhodnutí je ve všech ohledech nepřiměřené. Správní orgán I. stupně se nedostatečně vypořádal s otázkou dopadů do jejího soukromého a rodinného života. Došlo k porušení § 2 odst. 2 a 3 a § 3 správního řádu. Podle žalobkyně rozhodnutím dojde k významnému zásahu do jejího života ve všech směrech. Rozhodnutí je podle ní nepřezkoumatelné a je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců.

14. Žalovaný vydal dne 28. 1. 2020 rozhodnutí, kterým odvolání zamítl, změnil část výroku tak, že doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, činí 16 měsíců, ve zbylé části rozhodnutí potvrdil. Dle žalovaného žalobkyně nerozporuje naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, je však přesvědčena o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. O skutečnosti, že byla žalobkyně na území ČR zaměstnána, ačkoli k tomu neměla patřičné oprávnění, není dle žalovaného pochyb. Žalobkyně tento fakt doložila především sama svou výpovědí, vyplývá i z ostatních materiálů, jež jsou součástí spisu. Správní orgán prvního stupně zjistil skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu, avšak žalovaný dospěl k tomu, že je třeba upravit délku jednání žalobkyně. Správní orgán I. stupně na základě výpovědi žalobkyně dovodil, že pracovala neoprávněně po dobu dvou let. Žalovaný nezpochybňuje výpověď žalobkyně, avšak dle docházky, jež byla součástí spisu, žalobkyně pracovala konkrétně od 1. 7. 2018 do 16. 8. 2018, dále od 6. 9. 2018 do 25. 10. 2018 (mimo dva dny volna od 12. do 15. 10. 2018). Smlouva o dílo, na základě které byla žalobkyně jako pokojská dodána do hotelu, byla uzavřena dne 30. 5. 2018. Dále bylo zohledněno, že žalobkyně v průběhu správního řízení s policií spolupracovala a převážně jejím přispěním došlo k objasnění věci, a dále, že došlo k jejímu prvnímu porušení pobytového režimu cizinců na území České republiky a žije zde její matka. Dobu 15 dnů k opuštění ČR žalovaný považuje za adekvátní.

15. K námitce ohledně dopadů rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně sice má na území ČR matku a tetu, které zde mají povolen trvalý pobyt, avšak žalobkyně zde jela s cílem pracovat, nikoli proto, aby navštívila matku. Matka je bezpochyby samostatná, schopná se o sebe postarat, pokud pečuje rovněž o syna žalobkyně. Pokud bude matka pobývat v ČR, mohou být spolu v kontaktu pomocí dálkových prostředků. Alternativou rovněž je přestěhování obou na Ukrajinu. Totéž platí o její tetě. Na Ukrajině žije její 13letý syn. Žalobkyně navíc možné dopady blíže nekonkretizovala, pouze je obecně uvedla. Žalobkyně se vlastní vinou dostala do aktuální situace, nic jí ale nebrání v tom, aby napříště postupovala v souladu se zákonem a vyřídila si patřičná oprávnění. Finančními prostředky na vycestování disponuje. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že uložení správního vyhoštění bude přiměřené, nebyl proto ani důvod překvalifikovat řízení na řízení o opuštění území.

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

17. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobkyně. Při jednání právní zástupce žalobkyně odkázal na svá podání.

18. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

19. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019: „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*“

20. Dle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019: „*Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

21. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých zákonných ustanovení soud uvádí, že tvrzená pochybení žalovaného neshledal. Soud se neztotožňuje s žalobkyní v tom, že správní orgány nedostatečným způsobem zjistily skutkový stav věci. Všechna tvrzení uvedená jak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak v napadeném rozhodnutí, mají oporu ve správním spise a jsou s ním v souladu. Odůvodnění rozhodnutí je rovněž v souladu s obsahem protokolu o podání vysvětlení ze dne 25. 10. 2018 a obsahuje všechny potřebné náležitosti, žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil své závěry. Žalobkyně si ve správním řízení učinila dvě podání, které obsahovaly námitku nepřiměřenosti zásahu, avšak tento zásah omezila na pouhé tvrzení pobytu rodičů. S čímž se žalovaný vypořádal.

22. Pokud jde o posouzení jednání žalobkyně, správní orgán I. stupně i žalovaný vycházeli zejména z její výpovědi. Ta nikterak nezpochybňuje, že na území ČR pracovala, a naopak výslovně potvrdila, že si je vědoma toho, že se jednalo o výkon činnosti, ke které neměla potřebné oprávnění. Žalobkyně rovněž správnímu orgánu I. stupně podrobně popsala, jak její výkon práce v ČR probíhal, tj. zejména kde, v jakém období pracovala, apod. Správní orgány dále vycházely z úředního záznamu o provedení kontroly, dle kterého byla žalobkyně zachycena v hotelu Krystal přímo při výkonu práce pokojské, kdy zrovna byla v pracovním oblečení a upravovala jeden z pokojů. Tento fakt je dokumentován fotografií též obsaženou ve spise. Z daného správní orgány dovodily, že žalobkyně na území ČR nepochybně vykonávala práci, a jelikož nedoložila k tomu potřebné oprávnění, vykonávala tuto činnost neoprávněně, čímž naplnila skutkovou podstatu pro správní vyhoštění. Žalobkyně sice opakovaně vyčetla žalovanému, že nezjistil skutkový stav dostatečně, zároveň však neuvedla, v čem konkrétně tyto nedostatky spatřuje. Žalobkyně podotkla, že správní orgány zjišťovaly zejména rozhodné okolnosti svědčící v její neprospěch. Ani tuto námitku však nekonkretizuje, neuvedla, k čemu dalšímu měly podle ní správní orgány přihlédnout.

23. Jelikož bylo prokázáno, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění, jak potvrdila i sama žalobkyně, nebyl zde žádný důvod pro překvalifikování správního řízení na řízení o opuštění území.

24. Žalobkyně namítá vágnost zjištění skutkového stavu žalovaným, pokud jde o dopady rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Tento nedostatek měl pak mít za následek, že žalovaný posuzoval tyto dopady pouze na základě svých domněnek, což je podle žalobkyně nepřijatelné. K tomu soud uvádí, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, tak aby si správní orgány mohly učinit úsudek o tom, zda je rozhodnutí o správním vyhoštění způsobilé vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

25. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobkyni položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobkyni byly v rámci výslechu kladeny otázky směřující ke zjištění skutečností hovořících ve prospěch žalobkyně, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Správní orgán prvního stupně se důsledně a podrobně zabýval možnými dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a jeho přiměřeností. Správnímu orgánu ani žalovanému nelze žádná zásadní pochybení vytknout.

26. Správní orgán I. stupně při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí vycházel opět především z výpovědi žalobkyně. Ta uvedla, že na území ČR žije její matka, která zde má povolen trvalý pobyt, a též její teta, která jej má rovněž povolen. Na Ukrajině má nezletilého syna, o kterého se aktuálně stará její matka, případně babička žalobkyně, pokud je matka v ČR. Opakovaným podáním dále uvedla, že na území ČR se zdržují její rodiče, tedy i otec, s trvalým pobytem. Takové tvrzení je zřejmě v rozporu s obsahem žaloby, které již pobyt otce neuvádí. Tento možný rozpor však nemá vliv na posouzení žaloby.

27. Žalobkyně akcentuje svůj vztah k matce, kdy vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění bude velmi ztížena možnost styku s ní. Předně lze uvést, že to byla sama žalobkyně, kdo svým jednáním daný stav zapříčinil. Žalobkyně nijak nerozporuje, že v ČR neoprávněně pracovala, musela si tedy být vědoma možných následků tohoto protiprávního jednání. Soud nepopírá, že k jistému zásahu do soukromých a rodinných vazeb žalobkyně rozhodnutím nepochybně dojde, avšak bude se jednat o zásah přiměřený, který odpovídá povaze a závažnosti protiprávního jednání žalobkyně.

28. Žalobkyně uvedla, že v ČR bydlela u matky, jejich dobrý vztah soud nikterak nerozporuje. Nelze však přehlédnout, že žalobkyně ve správním řízení uvedla, že má na území Ukrajiny nezletilého syna, o kterého v době její nepřítomnosti pečuje právě matka nebo babička. Žalobkyně tedy řeší výchovu syna částečně tím, že se o něj stará její matka, která je v takovém případě na Ukrajině a nikoli v ČR, a naopak žalobkyně je v ČR. Jedná se tedy, pokud jde o vzájemné odloučení, o obdobnou situaci té, kdy žalobkyně bude na Ukrajině a matka v ČR. Soud má proto za to, že jakkoli může k jistému zásahu do vztahu matky a žalobkyně dojít, nebude tento zásah nepřiměřený. Zároveň žalobkyně neuvedla žádné mimořádné okolnosti, které by odlišily její situaci od obecného vztahu dcery

s matkou ve věku cca 40 a 60 let. Ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců reflektuje naprosto odlišný stav, jehož okolnosti generují intenzivní zásah do poměrů cizince. Prosté odloučení dospělých lidí je průvodní vlastnost vycestování do ciziny, pokud by pobyt člena rodiny cizince v zemi pobytu založil překážku pro vyhoštění, byl by institut vyhoštění úspěšně obsolentní.

29. Rovněž pokud jde o nezletilého syna žalobkyně, pak naopak rozhodnutím bude tento rodinný vztah žalobkyně podpořen, neboť její pobyt v ČR znamenal, byť dočasně, odloučení od něj, nepřiměřenost dopadů je v případě syna tedy zcela vyloučena. Jak k tomu podotkly správní orgány, je to především žalobkyně, kdo by měl mít zásadní podíl na výchově syna. O toho přitom v době její nepřítomnosti na Ukrajině pečovala její matka, popřípadě babička, jak též uvedla. Daný apel nelze přeceňovat, neboť i obstarání finančních prostředků je péče o dítě a drtivá většina matek pracuje v zahraničí nikoli jen pro svůj prospěch ale i pro zlepšení životní úrovně svých dětí. Avšak pokud žalobkyně teprve po převzetí právního zastoupení najednou tíživě pociťuje újmu v odloučení od matky (srovnej obsah protokolu o výsledku žalobkyně), potom je zde rozpor, jestliže obdobnou újmu nepociťuje při odloučení od syna. Námitka zásahu do rodinného života je zjevně účelová a tedy i nedůvodná.

30. Žalobkyně může být i nadále v kontaktu s matkou i tetou, minimálně telefonicky. Matka i teta ji mohou na Ukrajině i opakovaně navštěvovat nebo tam s ní dočasně pobývat. Taktéž si žalobkyně může napříště vyřídit příslušné doklady a zajistit si pobyt v ČR, kde poté může jak pobývat, tak i pracovat. Správní orgány se s touto námitkou vypořádaly dostatečně.

31. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 209/2016-27, „[p]rávo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů, které ve své judikatuře stanovil ESLP a uvádí je již stěžovatel ve své kasační stížnosti (viz např. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99; rozsudek ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99). Jednotlivá kritéria je nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Současně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996, *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94) a v této souvislosti ESLP bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území. Z judikatury ESLP přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ESLP ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Stěžovatel uvádí, že v případě správního vyhoštění by mu byl znemožněn jeho kontakt s rodinou (rodiči a bratrem) na území České republiky. S ohledem na citovanou judikaturu není závazkem státu, aby respektoval volbu stěžovatele ohledně země, kde chce se svou rodinou (resp. její částí) rozvíjet soukromý a rodinný život. Stěžovatel neuvedl žádné důvody, jež by nasvědčovaly tomu, že by mu v zemi jeho původu bylo bráněno v realizaci soukromého a rodinného života“.

32. Naopak odkazy žalobkyně na příslušné rozsudky Nejvyššího správního soudu nejsou příhodné, neboť tyto se týkají situací, kdy mělo být dospěno k závěru, že rozhodnutí správních orgánů dojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života. Jak soud již uvedl, v daném případě nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života neshledal.

33. Žalobkyně poukazovala na nepřiměřenost stanovené doby vyhoštění. Nejvyšší správní soud se podobnými námitkami již opakovaně zabýval. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*

34. Soud neshledal uloženou dobu vyhoštění nepřiměřenou. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 5 let (§ 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019). Správní orgán I. stupně stanovil dobu vyhoštění v délce 3 let, kdy vyšel z výpovědi žalobkyně, která uvedla, že v hotelu pracuje dva roky.

35. Žalovaný tuto dobu snížil, neboť měl za to, že nebylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně skutečně pracovala po dobu dvou let. Z evidence docházky konkrétně dle žalovaného vyplynulo, že žalobkyně pracovala od 1. 7. 2018 do 16. 8. 2018, dále od 6. 9. 2018 do 25. 10. 2018 (mimo dva dny volna od 12. do 15. 10. 2018). K tomu lze pro úplnost doplnit, že dle evidence měla žalobkyně volno ještě 15. 7. 2018 a 9. 10. 2018. Dalším dokumentem, který svědčí pro závěr, že žalobkyně pracovala kratší dobu, je smlouva o dílo, na základě které byla žalobkyně jako pokojská dodána do hotelu, která byla uzavřena dne 30. 5. 2018. Žalovaný s ohledem na spisový materiál snížil uloženou dobu, kdy nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU na 16 měsíců.

36. Původně vyměřená doba v délce tří let byla v rámci zákonného rozmezí. Soud se neztotožňuje s žalovaným, že nebylo prokázáno tvrzení žalobkyně o výkonu práce v délce dvou let, jestliže žalobkyně takto sama uvedla. Tvrzení žalobkyně bylo dostatečně srozumitelné a odpovídalo kontextu držení dvou pasů a polských víz. Tvrzení účastníka v jeho neprospěch je dostatečně relevantním podkladem pro rozhodnutí. Postup žalovaného byl ve prospěch žalobkyně, proto dané nemá vliv na soudní řízení. Daná úvaha soudu by však měla význam v případě zrušení rozhodnutí, neboť doba výkonu zaměstnání by se odrazila i v délce zákazu pobytu. Listinné podklady prokazují, že žalobkyně pracovala bez pracovního povolení 5 – 4 měsíce (smlouva o dodávání pracovníků, evidence docházky). Doba 16 měsíců je proto v daném případě možné považovat za adekvátní době protiprávního jednání – výkonu zaměstnání 4 měsíců a tím i významu zákonem chráněného zájmu – pracovního trhu na území České republiky, jehož součástí je i ochrana zaměstnanců bez ohledu na jejich státní příslušnost. Nelegální zaměstnanost je totiž i proti

zájmům cizinců, neboť vytváří podmínky pro nižší mzdy, jako v případě žalobkyně, nehledě k obcházení daňových odvodů státu (viz výplata mzdy žalobkyni v hotovosti).

37. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 6. 5. 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce